

der skulde naas, nemlig en lettere Forretningsførelse i Havnene, en lettere Opkrævning af Afgiften og en bedre Fordeling af den. Jeg behøver blot at henvise til Banffeligheden ved at bestemme, hvad en Mellemhavn er, og Bestemmelsen om, hvorledes Afgiften der skal opkræves. Motiverne og selve Lovforslaget sige, at det skal paalægges Nederiet for et Skib, der gaar i fast Fart, ved hvert Aars Begyndelse at anmeldte for Udenrigsministeriet, hvilken Havn der er Endestation. Ja vel, det kan naturligtvis meget godt ske, men saa snart man kommer til Skibe i fri Fragtfart, bliver det umuligt. Naar et Skib sejler 2—3 Aar paa de store Have, hvor er saa dets Endestation og dets Mellemstation? Naar det sejler uafbrudt fra Havn til Havn, løser noget det ene Sted og lader noget det andet Sted, saa bliver det uhyre vanskeligt at ordne Sagen for dets Bedkommende. Ministeren konstaterer det selv, idet han i sine Motiver fremhæver, at disse Aar ere til Stede baade hos Skibsførere og Konsuler; men, siger han, Bestemmelsen om Mellemhavnen og Konsulatafgiftens Afhængighed af det indladede Gods findes ogsaa i andre Lande; den findes i Belgiens, Italiens og Grækenlands Lovgivning. Det er underligt, at den ærede Minister netop nævner de 3 Lande i Europa, som have mindst med udenrigst Fart at gøre; vi maa hellere i dette Punkt sammenligne os med dem, som den ærede Minister paa et andet Sted bruger til Sammenligning, hvor han taler om de tyske, hollandske, nordamerikanske og engelske Forhold. Der spørges om, hvorvidt den Afgift, der nu fordrer i Lovforslaget, er større eller mindre end andres, og saa siger Ministeren, at den er mindre end alle andres, undtagen den tyske, hollandske, nordamerikanske og engelske. De ere mindre der, men det er netop dem, vi skulle i høj Grad komme til at konkurrere med, saa at det vilde være heldigt, om vi kunde saa vore Afgifter ned paa samme Standpunkt. Men i øvrigt er det snart overalt, der er Klage over Konsulatafgifterne og Vanskelighederne i saa Henseende for Skibsførerne. Tillige siger den ærede Minister i sine Motiver, at naar der er fremkommet saadanne Klager, er det væsentligt over Vanskelighed ved Afgiftens Erlæggelse i Mellemhavne, paa Grund af, at Skibsførerne irriteres over at skulle betale Afgift, naar de mene, at de ikke have Spor af Brug for Konsuler; men naar dette er Tilfældet, forekommer det mig, at der var Anledning til at søge en helt anden Ordning af dette Forhold. Det er nemlig ikke alene i Mellemhavnene, at Nederierne klage over, at de

skulle betale disse Afgifter, men overalt, og det er en almindelig Aarsag, at selv om Afgiften blev nedsat til Halvdelen eller Tredjedelen af, hvad den nu er, i Stedet for, at den nu paatænkes forhøjet, ville de hellere undvære Konsulerne og deres Hjelpe end svare denne Afgift. Jeg tror ganske vist, at der er nogen Misforstaaelse hos Nederierne med Hensyn hertil, og at mange Steder i Verden ere Konsulaterne og deres Assistance til Nytte, men er det en almindelig Opfattelse hos Nederierne, at de for de Gebyrer, de betale, langt fra have tilbørlig Nytte af Konsulerne, forekommer det mig, at der deri maa ligge en Grund til at være noget forsigtig med endogsaa at ville forhøje den nuværende Afgift. Hvis Konsulaterne bleve indrettede paa en heldig Maade, navnlig nogenledes i Overensstemmelse med, hvad det ærede Medlem for Præsø Amts 6te Valgkreds (Wojfen) nu sagde, er det klart, at man foruden at faa Embedsmænd, der skulle tage sig af Handelskibe, tillige vil faa Folk, der paa forskellig Maade kunne være til Nytte for Industrien og Handelen og være til Nytte for sejlende Landsmænd. Efterhaanden som Jærnbannerne udvide Samfærdselsmidlerne, rejser der en større Mængde mindre bemidlede Folk, som ville kunne faa Støtte og Beskynding af Konsulerne. Den hjemlige Vindskibelighed vil ligeledes kunne støttes ved Indberetninger fra Konsulerne. Efterhaanden som Institutionen kan blive til Nytte for ganske andre Sider af vort Samfund end netop Søfarten, er der ikke noget urimeligt i, at man forlanger, at Statskassen skal bære nogle af de Udgifter, der blive foranledigede derved. Der er i det andet Ting sidst blevet svaret, at Skibsfarten ikke bør beklage sig, selv om den maa bære den største Del af Udgifterne dertil, idet den har faaet saa mange andre Vættelser, f. Eks. ved, at Staten betaler Søfolks Hjemsendelse, at den om nogle Aar bliver fri for Skibsfart i Frihavnen, og paa flere andre Maader, at det Bidrag, Skibsfarten gennem Konsulatafgifterne kommer til at betale til Statens almindelige Fornødenheder, kan den godt bære, ligesom Jordbruget bærer Hartkornskatten eller andre direkte Statter. Ja, det kan være korrekt, men i alt Fald mener jeg, at Skibsfarten, Nederierne, de handlende, maa kunne fordrø, at naar de skulle betale denne Afgift, maa den kunne opkræves paa en saadan Maade, at de nogenlunde let kunne blive af med den, men det kan ikke nægtes, at Konsulatvæsenet med dets Afgifter paa forskellig Maade lægger dem Hindringer i Vejen i deres Virksomhed. Det kan ikke betvivles, at Konsulat-